

Lagutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till naturvårdslag och till ändring av vissa lagar som har samband med den

Till miljöutskottet

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till naturvårdslag och till ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 76/2022 rd): Ärendet har remitterats till lagutskottet för utlåtande till miljöutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Pasi Kallio, miljöministeriet
- lagstiftningsdirektör Johanna Korpi, miljöministeriet
- lagstiftningsråd Elina Nyholm, justitieministeriet
- justitieråd Jaakko Autio, högsta förvaltningsdomstolen
- specialiståklagare Jarmo Rintala, Åklagarmyndigheten
- polisinspektör Kimmo Ulkuniemi, Polisstyrelsen
- jurist Tomi Laukka, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland
- verksamhetsledare Tapani Veistola, Finlands naturskyddsförbund rf
- professor Sakari Melander
- professor Olli Mäenpää.

Skriftligt yttrande har lämnats av

- Finlands näringsliv rf
- professor Elina Pirjatanniemi.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmänt

Den aktuella propositionen gäller stiftande av en ny naturvårdslag. Enligt propositionen upphävs den gällande naturvårdslagen (1096/1996). Det är således fråga om en övergripande reform av naturvårdslagen vars syfte (RP, s. 60) framför allt är att främja skyddet av naturens mångfald ge-

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

nom att förbättra naturvårdslagens funktion och genomslag. Ett syfte med totalreformen är också att effektivisera de administrativa förfarandena i fråga om naturvård samt att se över regleringen så att den motsvarar kraven i grundlagen (731/1999).

Lagutskottet har bedömt frågor som anknyter till dess ansvarsområde, i synnerhet straffrättsliga påföljder och straffbestämmelser samt bestämmelserna om ändringssökande och rättsskydd. Sammantaget anser lagutskottet att i fråga om utskottets eget ansvarsområde är propositionen behövlig och lämplig och tillstyrker lagförslagen, men med anmärkningarna och ändringarna nedan.

Straffbestämmelser och straffrättsliga påföljder

I 58 § i den gällande naturvårdslagen finns en bestämmelse om straff. I 1 mom. hänvisas det till vissa straffbestämmelser i 48 kap. om miljöbrott i strafflagen (39/1889) och i 2 mom. finns en straffbestämmelse om naturskyddsförseelse med hot om böter. I 58 § 2 mom. 1 punkten i den gällande naturvårdslagen sägs att den som avsiktligt eller av oaktsamhet bryter mot stadganden eller bestämmelser som för att skydda naturen utfärdats i denna lag eller med stöd av den, eller som köper eller tar emot något som erhållits genom brott mot ett sådant stadgande eller en sådan bestämmelse ska dömas för naturskyddsförseelse.

Den gällande bestämmelsen om naturskyddsförseelse är i synnerhet till de delar som gäller ovan nämnda 1 punkten en så kallad öppen straffbestämmelse, således en blanco-straffbestämmelse. Enligt 8 § i grundlagen får ingen betraktas som skyldig till ett brott eller dömas till straff på grund av en handling som inte enligt lag var straffbar när den utfördes. Enligt kärnan i den straffrättsliga legalitetsprincipen ska brottsrekvisitet anges tillräckligt exakt så att det utifrån en bestämmelses ordalydelse går att förutse om en viss åtgärd eller försummelse är straffbar.

Den straffrättsliga legalitetsprincipen kräver således en exakt definition av det straffbara handlinget i en lag antagen av riksdagen. I grundlagsutskottets praxis har öppna gärningssätt i straffbestämmelser i princip ansetts vara problematiska med avseende på den straffrättsliga legalitetsprincipen (t.ex. GrUU 6/2014 rd, s. 3).

Regeringen föreslår att bestämmelsen om naturskyddsförseelse ses över så att 133 § 1 mom. i lagförslag 1 specificerar straffbarheten för gärningar, försummelser eller andra åtgärder som strider mot naturvårdslagen eller bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av den. Enligt propositionsmotiven (s. 65 och 326) är målet att få straffbestämmelserna i naturvårdslagen att motsvara de krav som den straffrättsliga legalitetsprincipen enligt 8 § i grundlagen ställer. Lagutskottet anser att propositionens syfte är lämpligt och motiverat. Uppenbart är det nödvändigt att se över bestämmelsen om naturskyddsbrott på detta sätt för att uppfylla de krav som den straffrättsliga legalitetsprincipen ställer. Utskottet noterar också att den straffrättsliga legalitetsprincipen utsträcker sig till de materiella bestämmelser i naturvårdslagen vars överträdelse är straffbar som naturskyddsförseelse. Även dessa bestämmelser måste formuleras med den exakthet som krävs av straffbestämmelser.

Enligt de vedertagna principerna för kriminalisering måste en kriminalisering motiveras med ett vägande samhälleligt behov, och kriminaliseringen måste vara godtagbar med avseende på de

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

grundläggande fri- och rättigheterna. Enligt motiveringen till lagstiftningsordningen (s. 326) har dessa utgångspunkter beaktats i lagförslaget och regleringen har preciserats och kompletterats jämfört med den gällande regleringen. Vidare specificeras i propositionsmotiven (s. 65, 272 och 326) nästan alla i lagen förbjudna gärningar som straffbara både genom verksamhet och genom en bestämmelse som förbjuder den. Lagutskottet noterar likväl att propositionsmotiven ändå inte innehåller någon närmare bedömning av varför det är motiverat att föreskriva att uttryckligen vissa gärningar som strider mot naturvårdslagen ska vara straffbara. I propositionsmotiven (s. 100) konstateras det visserligen att bestämmelserna om straff är en central del av fullgörandet av de skyldigheter som lagen ålägger, och således stöder bestämmelserna skyddet av den biologiska mångfalden.

Utskottet noterar också att påföljdsbestämmelserna i den föreslagna nya naturvårdslagen endast är straffrättsliga sådana. I propositionen har man inte som alternativ lösning bedömt om bestämmelserna om straffrättsliga påföljder för förseelser helt eller delvis kunde ersättas med bestämmelser om administrativa påföljdsavgifter. Det verkar som om 133 § 1 och 2 mom. i lagförslag 1 täcker verksamhet som strider mot näst intill all materiell reglering i lagförslaget. I propositionsmotiven har det likväl inte grundligt och på behörigt sätt bedömts om den straffrättsliga regleringen är godtagbar. Därför hade det varit ändamålsenligt att också bedöma om administrativa påföljdsavgifter för förseelser kunde ha utgjort ett lämpligt alternativ. Sanktionerna för gärningar och försummelser skulle naturligtvis också i det fallet baseras på godtagbara grunder och på att gärningarna eller försummelserna kränker syftena med naturvårdslagen.

När det gäller de aktuella straffbestämmelserna fäster utskottet också uppmärksamhet vid frågor som gäller tillräknande. Gärningar enligt 133 § 1 mom. i lagförslag 1 ska enligt förslaget vara straffbara om de begås uppsåtligen eller av oaktsamhet. Enligt 2 mom. är vissa gärningar straffbara om de begås uppsåtligen och vissa gärningar om de begås uppsåtligen eller av grov oaktsamhet. Det bör också beaktas att naturskyddsbrott enligt 48 kap. 5 § i strafflagen kan begås uppsåtligen eller av grov oaktsamhet. Lagutskottet konstaterar i fråga om 133 § i lagförslag 1 att lösningarna i fråga om tillräknande och bestämmelsernas inbördes logik väcker en del frågor. Det står inte helt klart varför den valda graden av tillräknande är motiverad för respektive gärning eller hur den praktiska tillämpningen kommer att se ut, med hänsyn till skillnaderna i tillräknande. Ett exempel på en situation som ger upphov till frågor är varför det enligt 133 § är straffbart att döda en fridlyst djurart först när gärningen är uppsåtlig, medan det är straffbart att av oaktsamhet förstöra eller skada ett boträd för en stor rovfågel som avses i 75 §, ta en fridlyst fågels bo eller ägg och byta och kommersiellt utnyttja en individ av en fridlyst djurart. Utskottet anser att bestämmelserna om tillräknande i straffbestämmelserna måste bedömas ytterligare så att de bildar en motiverad och konsekvent helhet. Utskottet föreslår att miljöutskottet i fråga om straffbestämmelserna om brott mot naturvårdslagen bedömer om bestämmelserna om tillräknande är konsekventa och lägger fram behövliga ändringsförslag.

I linje med det som sägs ovan utsträcker sig den straffrättsliga legalitetsprincipen också till de materiella bestämmelser i naturvårdslagen vars överträdelse är straffbar som naturskyddsförseelse. Även dessa bestämmelser måste formuleras med den exakthet som krävs av straffbestämmelser. Lagutskottet anser det viktigt att miljöutskottet ytterligare bedömer om de materiella bestämmelserna i naturvårdslagen är ändamålsenliga och exakta ur detta perspektiv. Utifrån det som sägs ovan och de oklarheter som framkommit under sakkunnigutfrågningen samt på grundval av ut-

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

redningar från miljöministeriet och justitieministeriet föreslår lagutskottet att man överväger exempelvis följande preciseringar i lagförslag 1:

Enligt 133 § 1 mom. 3 punkten i lagförslag 1 omfattar straffbarheten inte brott mot begränsningar av rörelsefriheten i naturparker, trots att detta enligt uppgift har varit avsikten. Dessutom innehåller punkt 3 ett villkor om att brottet mot bestämmelsen ska vara ”mer än obetydligt”. Villkoret överlappar tröskeln för anmälan i 131 § och behöver därför inte tas in i 133 § 1 mom. 3 punkten. Vidare är formuleringen i 3 punkten öppen, så det framgår inte var det föreskrivs om de fridlysningsbestämmelserna för ett statligt eller privat naturskyddsområde som avses i punkten. Enligt en utredning från miljöministeriet och justitieministeriet fastställs fridlysningsbestämmelser för naturskyddsområdena i fråga om varje statligt naturskyddsområde i en stiftelseurkund, det vill säga antingen i lag eller i en förordning av statsrådet eller miljöministeriet. Fridlysningsbestämmelser för privata naturskyddsområden fastställs i beslut av närings-, trafik- och miljöcentralen. Genom lagen förblir såväl de naturskyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års naturvårdslag som de som inrättas med stöd av 1996 års naturvårdslag i kraft. Därför föreslår lagutskottet att miljöutskottet ändrar *133 § 1 mom. 3 punkten i lagförslag 1* så att den får följande lydelse:

”(utesl.) bryter mot de fridlysningsbestämmelser som meddelats i *stiftelseurkunden* för ett statligt *naturskyddsområde* eller i *beslutet om inrättande av ett privat naturskyddsområde* eller mot ett förbud eller en begränsning som gäller rätten att färdas, slå läger eller stiga i land eller att hålla båt, fartyg eller annat fordon enligt vad som bestäms i ordningsstadgan med stöd av 56 § 2 mom. och 58 §,”

I 133 § 1 mom. 4 punkten i lagförslag 1 hänvisas det felaktigt till 83 § 1 mom. Hänvisningen ska göras till 83 § 2 mom. Dessutom hänvisar 133 § 1 mom. 4 punkten till 106 § 2 mom. Det momentet innehåller dock inget förbud eller någon skyldighet som kan brytas, varvid det förblir oklart vilket förfarande som har kriminaliserats till denna del. Därför föreslår lagutskottet att miljöutskottet ändrar *133 § 1 mom. 4 punkten i lagförslag 1* så att den får följande lydelse:

”förstör eller försämrar en genom ett avgränsningsbeslut fastställd förekomst av en skyddad naturtyp, en plats där en art som kräver särskilt skydd förekommer, en plats där en art av unionsintresse förekommer, en plats där en ny art som påträffats förekommer eller ett kompensationsområde i strid med 66 § 2 mom., 79 § 2 mom., 81 § 2 mom. eller 83 § 2 mom. eller i strid med det som bestäms i det beslut som avses i 106 § 2 mom.,

Enligt 133 § 1 mom. 8 punkten i lagförslag 1 är det straffbart att inneha individer, delar, derivat eller ägg av en fridlyst art som har tagits från naturen efter den 31 december 1996, i strid med 89 § 1 mom. Lagutskottet fäster på ett allmänt plan uppmärksamhet vid att grundlagsutskottets praxis varit att kriminalisering av innehav måste anses exceptionellt (t.ex. GrUU 26/2004 rd, s. 4/I—II och GrUU 5/2009 rd, s. 3/II). Vid utskottets sakkunnigutfrågning har det också i vissa fall framförts utmaningar som hänför sig till bevisning exempelvis när det gäller om en viss art har tagits från naturen efter den 31 december 1996. I fråga om den tekniska utformningen av den föreslagna bestämmelsen påpekar lagutskottet att punkten i dess finska språkdräkt innehåller ett skrivfel. Formuleringen ”eläinlaji” bör ändras till ”eliölaji”. Ändringen påverkar inte den svenska språk-

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

dräkten. Lagutskottet föreslår därför att miljöutskottet ändrar *133 § 1 mom. 8 punkten i lagförslag 1* i dess finska språkdräkt så att den får följande lydelse:

"pitää hallussaan rauhoitetun *eliölajin* yksilöä, osaa, johdannaista tai munaa, joka on erotettu luonnosta 31 joulukuuta 1996 jälkeen, 89 §:n 1 momentissa säädetyn vastaisesti,"

Enligt 133 § 1 mom. 16 punkten i lagförslag 1 är det straffbart att bryta mot bestämmelser som gäller ett landskapsvårdsområde i strid med 95 § 2 mom. För att precisera hänvisningskedjan i bestämmelsen föreslår lagutskottet att miljöutskottet ändrar *133 § 1 mom. 16 punkten i lagförslag 1* så att den får följande lydelse:

"bryter mot bestämmelser i ett beslut om ett landskapsvårdsområde i strid med 95 § 2 mom.,"

I 133 § 1 mom. 14 och 15 punkten i lagförslag 1 hänvisas det till CITES-förordningen utan att det hänvisas till de artiklar i EU-förordningen som ligger till grund för kriminaliseringen. Enligt utredning från miljöministeriet och justitieministeriet ska det i 14 punkten hänvisas till artiklarna 4, 5 och 9 i CITES-förordningen och i 15 punkten till artikel 4 i förordningen. Lagutskottet föreslår därför att miljöutskottet ändrar *133 § 1 mom. 15 punkten i lagförslag 1* så att den får följande lydelse:

"14) importerar, exporterar eller genom finiskt territorium transiterar individer av en djur- eller växtart som nämns i CITES-förordningen, eller delar eller derivat av dem, utan det tillstånd eller intyg som krävs i *artikel 4, 5 och 9* i den förordningen, eller underlåter att uppfylla villkoren i tillståndet eller intyget,"

"15) från tredjeland importerar eller till tredjeland exporterar individer av djur- eller växtarter som nämns i CITES-förordningen, eller delar eller derivat av dem, över ett annat än ett i 92 § 2 mom. nämnt gränsövergångsställe, eller underlåter att göra den importanmälan som krävs i *artikel 4* i den förordningen,"

Förverkandepåföljd

Enligt 134 § 1 mom. i lagförslag 1 ska hos den som har gjort sig skyldig till en gärning som avses i 132 eller 133 § föremålet för brottet dömas förverkat till staten. Hos den som brutit mot bestämmelserna i 72 eller 76 § ska dessutom det värde som det fridlysta djuret eller den fridlysta växten har som representant för sin art dömas förverkat till staten.

Jämfört med den gällande lagen begränsar den föreslagna 134 § möjligheten att döma det värde som ett fridlyst djur eller en fridlyst växt har som representant för sin art förverkat. I fortsättningen kan en sådan förverkandepåföljd riktas mot den som brutit mot fridlysningsbestämmelserna i 72 och 76 §, det vill säga den som ursprungligen tagit ett djur eller en växt från naturen. Enligt propositionsmotiven utesluter förslaget från tillämpningsområdet för förverkandepåföljden exempelvis samlingar som lagligen har tagits i naturen före fridlysningen och import av fridlysta arter. Förverkandepåföljden anses i specialmotiveringen vara av skadeståndsnatur (s. 274).

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

Lagutskottet konstaterar på ett allmänt plan att syftet med förverkandepåföljder inte är att ersätta skada. Det är i vidare bemärkelse fråga om en säkringsåtgärd vars syfte är att minska konsekvenserna av begångna brott och förhindra kommande brott. Detta är fallet trots att de föreslagna och gällande bestämmelserna är specialbestämmelser i förhållande till de allmänna bestämmelserna om förverkandepåföljder i 10 kap. i strafflagen.

Begränsningen av förverkandepåföljden motiveras i specialmotiveringen (s. 267) med att obehörig försäljning av en individ som lagligen tagits i naturen inte orsakar ytterligare skada för naturvärdena, liksom inte heller införsel av en individ som tagits i naturen i ett annat land. Lagutskottet konstaterar att motiveringen särskilt i fråga om import är kortfattad och delvis oklar varför det anses nödvändigt att ändra nuläget. Det kan bland annat noteras att importen av fridlysta arter i sig skapar ett incitament för att ta arter i naturen. Det bör också noteras att domstolen kan jämka förverkandepåföljden med stöd av 10 kap. 10 § i strafflagen, om en förverkandepåföljd som gäller djurets eller växtens värde som representant för djuret eller växten i ett enskilt fall leder till ett oskäligt resultat.

Lagutskottet anser i enlighet med det som sägs ovan att propositionen tämligen kortfattat motiverar en begränsning av förverkandepåföljden jämfört med nuläget. Det är möjligt att det är till vissa delar motiverat att begränsa den värdedeflust som avses i 134 § så att den inte i enskilda fall leder till oskäliga situationer, men det bör ännu bedömas om den föreslagna regleringen är ändamålsenlig exempelvis i fråga om import och handel med hotade arter. Lagutskottet föreslår att miljöutskottet ytterligare bedömer om bestämmelserna om förverkandepåföljder i 134 § i lagförslag 1 är ändamålsenliga, särskilt till den del de begränsar användningen av förverkandepåföljd jämfört med nuläget. Lagutskottet anser att den föreslagna regleringen inte får försvaga straffrättsens förebyggande effekt på handeln med individer av fridlysta och hotade arter.

Lagutskottet noterar dessutom att bestämmelsen om förverkandepåföljd i den gällande naturvårdslagen (59 §) dessutom hänvisar till 10 kap. i strafflagen, som ska iakttas i tillämpliga delar. Trots att den gällande och den föreslagna regleringen i fråga om förverkandepåföljd är specialreglering i förhållande till bestämmelserna i 10 kap. i strafflagen, gäller 10 kap. i strafflagen i enlighet med vad som konstateras i propositionsmotiven (s. 273) alla straffbara gärningar oberoende av om det är fråga om en gärning som kriminaliserats i strafflagen eller i materiell lagstiftning.

I den sista meningen i 59 § i den gällande naturvårdslagen finns en hänvisning till tillämpningen av bestämmelserna i 10 kap. i strafflagen. Meningen lyder: ”I övrigt skall 10 kap. 1–4 och 611 § i strafflagen (39/1889) iakttas i tillämpliga delar.” Enligt uppgift från miljö- och justitieministeriet är avsikten med den nu aktuella propositionen inte att ändra rättsläget till denna del i fråga om den gällande hänvisningsbestämmelsen. Lagutskottet föreslår därför av tydlighetsskäl att miljöutskottet överväger att justera 134 § i lagförslag 1 genom att på samma sätt som i 59 § i den gällande naturvårdslagen i paragrafen ta in en hänvisning till tillämpligheten av 10 kap. i strafflagen.

Ändringssökande och besvärsförbud

I 136 § i lagförslag 1 föreskrivs det om bemyndigande att utfärda förordning. I 3 mom. finns ett besvärsförbud. Enligt momentet får, med avvikelse från vad som anges i lagen om rättegång i förvaltningsärenden, ändring inte sökas i ett i 13 § avsett beslut av statsrådet som gäller den natio-

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

nella strategin för biologisk mångfald. Utskottet noterar dock att detaljmotiven inte behandlar förbudet mer än att nämna dess innehåll. Utskottet påpekar att det föreslagna förbudet mot sökande av ändring enligt grundlagsutskottets ställningstaganden alltid måste motiveras i propositionen (GrUU 10/2012 rd, s. 7).

I 57 § i lagförslag 1 föreskrivs det om skötsel- och nyttjandeplaner. I 4 mom. finns ett besvärsförbud. Enligt momentet får ett beslut om godkännande av en skötsel- och nyttjandeplan inte överklagas genom besvär.

Det föreslagna besvärsförbudet motiveras i propositionen (s. 198) med att skötsel- och nyttjandeplanen endast är en anvisning för hur målen för skötseln och användningen av ett naturskyddsområde ska nås, och genom den skapas inte några andra rättigheter och skyldigheter för statliga naturskyddsområden än sådana som Forststyrelsen redan har i egenskap av markinnehavare. På motsvarande sätt kan man inte genom skötsel- och nyttjandeplanen för privata naturskyddsområden skapa sådana rättigheter eller skyldigheter som markägaren inte redan har eller som inte anges i beslutet om inrättande av området. Därför behöver det enligt motiven inte finnas någon möjlighet att söka ändring i ett beslut om godkännande av planen. Bestämmelser som gäller rättigheterna och skyldigheterna för dem som använder naturskyddsområden ska däremot i fråga om statliga naturskyddsområden utfärdas genom en ordningsstadga som kan överklagas.

Sakkunniga har å ena sidan påpekat att det kan uppstå oklarheter om hur skötsel- och nyttjandeplanen de facto påverkar användarnas rättigheter och skyldigheter. Å andra sidan har det framförts att det inte kan anses motiverat och lämpligt att uttryckligen nämna besvärsförbud i bestämmelsen, eftersom det i 6 § 1 mom. i lagen om rättegång i förvaltningsärenden anges att endast ett beslut genom vilket en myndighet har avgjort eller avvisat ett förvaltningsärende får överklagas genom besvär. Enligt 2 mom. i den paragrafen får däremot ett beslut som endast gäller beredning av ett ärende inte överklagas genom besvär. Enligt dessa utgångspunkter innehåller beslutet om en skötsel- och nyttjandeplan inget avgörande i ärendet, eftersom det enligt motiveringen endast är riktgivande och inte har rättsverkningar. Ett sådant beslut får enligt lagen om rättegång i förvaltningsärenden inte överklagas genom besvär, och överklagandet avvisas därför. Ett separat besvärsförbud saknar därmed betydelse. Besvärsförbudet är således onödig specialreglering och överreglering, och det är således befogat att slopa bestämmelsen.

Lagutskottet menar att om man utifrån dessa utgångspunkter anser att skötsel- och nyttjandeplanerna i princip inte är förknippade med sådana förvaltningsbeslut som kan överklagas enligt lagen om rättegång i förvaltningsärenden, finns det inte heller något behov av ett separat besvärsförbud. Eftersom det utifrån inkommen utredning dock till denna del har rått oklarhet om överklagbarheten, kan det vara motiverat att frågan i samband med den nu aktuella propositionen förtydligas antingen på författningsnivå eller i motiveringen.

Övrigt

Lagutskottet konstaterar att det också i ärenden som hänför sig till naturvårdslagens område är viktigt att myndighetsprocesserna och domstolsförfarandet kan skötas inom rimlig tid. Enligt utredning till utskottet har utvecklingen och smidigare miljöförfaranden i över 10 års tid varit en av de viktigaste prioriteringarna inom miljöministeriets förvaltningsområde. Utskottet anser det vik-

Utlåtande LaUU 25/2022 rd

tigt att behandlingstiderna också i domstolarna kan hållas så korta som möjligt. Enligt uppgift utgör redan nu de ärenden som med stöd av lag är brådslande i genomsnitt 50 procent av de ärenden som kommer in till förvaltningsdomstolarna. Man kan således anta att en mer brådslande behandling av vissa ärendegrupper inte löser de grundläggande problemen med långa behandlingstider, utan att domstolarna måste ges tillräckliga resurser för behandlingen av ärendena. På motsvarande sätt anser utskottet att det är viktigt att också polisen och åklagarväsendet har tillräckliga resurser även för undersökning och åtalsprövning av brott som hör till naturvårdslagens område.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Lagutskottet föreslår

att miljöutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors 20.10.2022

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Leena Meri saf
vice ordförande Sandra Bergqvist sv
medlem Eeva-Johanna Eloranta sd
medlem Hanna Huttunen cent
medlem Saara Hyrkkö gröna
medlem Pihla Keto-Huovinen saml
medlem Marko Kilpi saml
medlem Pasi Kivisaari cent
medlem Antero Laukkanen kd
medlem Jouni Ovaska cent
medlem Mari Rantanen saf
medlem Suldaan Said Ahmed vänst
medlem Ruut Sjöblom saml
medlem Sebastian Tynkkynen saf
medlem Paula Werning sd

Sekreterare var

utskottsråd Mikko Monto.